

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 19Csp/91/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719205152
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Tagaj
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6719205152.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom JUDr. Michalom Tagajom, v právnej veci žalobcu: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Pavol Pospécha, advokát, Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti žalovanej: R. Z., S.. C., F.. XX.XX.XXXX, K. XXXX/XX, XXX XX W., Z. J., o zaplatenie 1 516,57 Eur s prísl. a o zaplatenie zmluvnej pokuty, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu v miere
0,04 % denne zo sumy 1 288,71 Eur od 11.12.2016 do 22.02.2017
0,04 % denne zo sumy 1 263,71 Eur od 23.02.2017 do 10.07.2017
0,04 % denne zo sumy 1 238,71 Eur od 11.07.2017 do 14.01.2019
0,04 % denne zo sumy 1 186,42 Eur od 15.01.2019 do 13.02.2019
0,04 % denne zo sumy 1 134,13 Eur od 14.02.2019 do 13.03.2019
0,04 % denne zo sumy 1 081,84 Eur od 14.03.2019 do 12.04.2019
0,04 % denne zo sumy 1 029,55 Eur od 13.04.2019 do 14.05.2019
0,04 % denne zo sumy 977,26 Eur od 15.05.2019 do 13.06.2019
0,04 % denne zo sumy 924,97 Eur od 14.06.2019 do 12.07.2019
0,04 % denne zo sumy 972,68 Eur od 13.07.2019 do 13.08.2019
0,04 % denne zo sumy 820,39 Eur od 14.08.2019 do 29.05.2020
a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietá.

III. Žalovanej súd nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 22.10.2019 domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 1 516,57 Eur spolu so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úroku z omeškania vo výške 0,4 % ročne zo sumy 1 516,57 Eur od 11.12.2016 do zaplatenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1 500 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahnu sumu 1500 Eur, len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 516,57 Eur do zaplatenia. Žalobca sa tiež domáhal nákladov spojených s mimosúdnym uplatnením pohľadávky v sume 90,50 Eur ako aj náhrady trov konania a trov právneho zastúpenia a to všetko na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca so žalovanou uzatvorili dňa 18.03.2016 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1 500 Eur, ktorý mala žalovaná splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 52,29 Eur/mesačne v termínoch splatnosti podľa splátkového kalendára (ďalej len ako „Zmluva o úvere“). Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním splátok. Vzhľadom na omeškanie žalovanej s úhradou splátky č.5 o viac o viac ako 3 mesiace a to napriek predchádzajúcemu upozorneniu na uplatnenie práva veriteľa podľa §

565 Občianskeho zákonníka, došlo k uplatneniu tzv. straty výhod splátok. Oznámenie o uplatnení práva podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo žalovanej doručené dňa 23.11.2016. Celková suma dlhu žalovanej voči žalobcovi predstavuje súčet neuhradených splátok, ktoré boli zosplatené na základe vyššie uvedených skutočností a ktoré predstavujú spolu sumu 1 516,57 Eur. Žalovaná do dňa podania žaloby uhradila len sumu 679,61 Eur. V dôsledku omeškania žalovanej si žalobca uplatňuje aj zmluvnú pokutu (0,04 % denne) podľa čl. 8 ods. 8.1 (pozn. súdu - správne má byť bod 11 ods. 11.1) Zmluvy o úvere a časť úrokov z omeškania (0,4 % ročne) tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1 500 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahnu sumu 1 500 Eur, len 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 1 516,57 Eur do zaplatenia.

2. K žalobe podanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu priložil žalobca listinné dôkazy : Splnomocnenie; Zmluvu o úvere; Splátkový kalendár k Zmluve o úvere; Všeobecné obchodné podmienky pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere (nepodpísané); doklad o poslaní platby 1 500 Eur žalovanej; prehľad platieb od žalovanej ku dňu 17.11.2019; Oznámenie o zosplatení zo dňa 30.10.2016 s dokladom o odoslaní a Pokus o zmier zo dňa 14.12.2016.

3. Žalovaná prevzala žalobcu s jej prílohami, poučeniam a výzvou súdu na vyjadrenie sa k žalobe dňa 07.02.2020, napriek tomu sa k žalobe písomne v určenej lehote nevyjadrila.

4. Na výzvu súdu (č.l. 42) žalobca oznámil súdu dňa 21.02.2020, že spolu s návrhom na začatie konanie bolo na súd zaslané Oznámenie o omeškaní (príloha č.1), ktoré veriteľ adresoval dlžníkovi spolu s doručenkou o jej prevzatí. V predmetnom oznámení veriteľ dlžníka upozornil, v akom omeškaní a v prípade neuhradenia v príslušnej lehote si uplatní právo na zosplatenie celého nesplateného záväzku zo zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Nakoľko bol dlžník v omeškaní so splátkou č. 5 o viac ako tri mesiace veriteľ si uplatnil právo na zosplatenie celej pohľadávky. Odo dňa nasledujúceho po doručení oznámenia (dňa 23.11.2016) plynula dlžníkovi lehota 15 dní, v ktorej mal možnosť dobrovoľne uhradiť omeškané splátky pred tým, ako veriteľ pristúpi k oprávneniu zosplatiť celý dlh. Nakoľko v príslušnej lehote 15 dní bol dlžník naďalej v omeškaní, dostal sa do omeškania so splátkou úveru (s dátumom splatnosti 15.8.2016) o viac ako tri mesiace, uplatnil si veriteľ právo na zosplatenie úveru.

5. Dňa 05.03.2020 súd vyzval žalobcu na späťvzatie žaloby s poukazom na ust. § 54a a § 103 Občianskeho zákonníka, nakoľko mal za to, že právo žalobcu je premlčané. V podaní doručenom súdu dňa 19.03.2020 žalobca oznámil, že napáda dôvodnosť vznesenej námietky premlčania, nakoľko oprávnenie žalobcu podľa § 565 Občianskeho zákonníka žiadať žalovaného o zaplatenia celej svojej pohľadávky z dôvodu straty výhod splátok - t.j. zosplatenie úveru nastalo dňa 11.12.2016, pričom žaloba bola podaná dňa 22.10.2019, teda v priebehu plynutia zákonnej premlčacej doby. Premlčacia doba sa počíta odo dňa, kedy vzniklo právo podať žalobu a domáhať sa žalovaného nároku. Právnu úpravu všeobecnej premlčacej doby je potrebné pokiaľ ide o začiatok plynutia premlčacej doby v tomto prípade vykladať v súvislosti s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré v záujme ochrany spotrebiteľa modifikuje možnosť uplatnenia práva veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky v prípade, ak ide o plnenie v splátkach v rámci spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Žalobca v predmetnej právnej veci využil svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie splátok úveru na základe výzvy na plnenie s upozornením o možnosti zosplatenia úveru, označenej ako „Oznámenie o zosplatení“. V tom čase bol žalovaný v omeškaní s plnením najstaršej splátky 75 dní. V uvedenej výzve bol žalovaný v súlade s § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka upozornený, že v prípade, ak sa dostane do omeškania s úhradou ktorejkoľvek z uvedených splátok o viac ako tri mesiace a uplynie 15 dní od doručenia tohto oznámenia, stanú sa splatnými všetky záväzky zo zmluvy, ktoré sa majú stať splatnými až v budúcnosti, čím žalovaný stratí výhodu splátok a celý dlh bude povinný zaplatiť naraz. Spomenutá výzva bola žalovanému doručená dňa 23.11.2016. V súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k uplatneniu práva žalobcu ako veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka nastala dňa 11.12.2016 a k omeškaniu, teda aj vzniku práva podať žalobu na súde, došlo dňa 12.12.2016. V zmysle uvedeného žalobca trvá na tom, že vykonal všetky úkony potrebné pre úspešné podanie žaloby včas, a to v priebehu plynutia všeobecnej premlčacej doby. Žalovaný si ani po doručení spomenutej výzvy podľa ustanovenia § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka nesplnil svoje záväzky riadne a včas, preto ku dňu 12.12.2016 vzniklo žalobcovi podľa § 565 Občianskeho zákonníka právo domáhať sa splnenia celej pohľadávky žalovaným, a teda došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok

podľa článku 13.,ods. 13.1., písm. a) Zmluvných dojednaní predmetnej Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že až okamihom zosplatnenia celej pohľadávky vzniklo právo žalobcu domáhať sa splnenia žalovaného nároku, pretože do okamihu zosplatnenia mohol žalobca žiadať žalovaného ako svojho dlžníka o zaplatenia len jednotlivých splátok úveru. Odo dňa 11.12.2016, kedy došlo k zosplatneniu úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, vznikla možnosť a oprávnenie žalobcu žiadať žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, a to odo dňa 12.12.2016 aj podaním žaloby o plnenie, prostredníctvom ktorej by sa domáhal splnenia žalovaného nároku. Od uvedeného dňa sa teda právo žalobcu mohlo vykonať po prvý raz a začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie žalovaného nároku pred súdom. Žaloba bola v predmetnej právnej veci podaná na príslušnom súde dňa 22.10.2019, teda v čase, kedy ešte všeobecná premlčacia doba plynula. Z uvedeného vyplýva, že všeobecná premlčacia doba bola v tomto prípade zachovaná a vznesená námietka premlčania neobstojí.

6. Dňa 29.05.2020 sa v predmetnej veci konalo pojednávanie a to v neprítomnosti oboch sporových strán - žalobca a jeho právny zástupca svoju neprítomnosť ospravedlnili a súhlasili s prejednaním a rozhodnutím veci v ich neprítomnosti. Pre prípad nedostavenia sa žalovanej na pojednávania žiadali vydať rozsudok pre zmeškanie. Žalovaná predvolanie na pojednávanie neprevzala v odbernej lehote (č.l. 81).

7. Podľa § 151 ods. 1 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „CSP“), skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

8. Podľa § 295 CSP, súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

9. Podľa § 299 ods. 1 CSP, ustanovenia o rozsudku pre zmeškanie sa nepoužijú, ak by mal byť tento rozsudok vydaný v neprospech spotrebiteľa.

10. Podľa § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „Obč.Z.“) v znení neskorších predpisov, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

11. Podľa § 53 ods. 1 Obč. Z v znení neskorších predpisov, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

12. Podľa § 53 ods. 2 Obč. Z v znení neskorších predpisov, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

13. Podľa § 53 ods. 4 písm. k) Obč. Z v znení neskorších predpisov, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku.

14. Podľa § 53 ods. 6 Obč. Z. neskorších predpisov, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 1 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Nariadenie vlády SR“), odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

16. Podľa § 3a ods. 1 Nariadenia vlády SR, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú spolu prevýšiť priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov naposledy zverejnenú podľa osobitného predpisu 2a) pred vznikom omeškania o viac ako 10 percentuálnych bodov ročne a súčasne nesmú prevýšiť trojnásobok úrokov z omeškania podľa tohto nariadenia vlády; za rozhodujúcu sa považuje ročná percentuálna miera nákladov pre obdobný typ spotrebiteľského úveru.

17. Podľa § 3a ods. 2 Nariadenia vlády SR, za sankcie podľa odseku 1 sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov.

18. Podľa § 3a ods. 3 Nariadenia vlády SR, ak sankcie podľa odseku 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následné sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa tohto nariadenia vlády.

19. Podľa § 39 ods. 1 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Podľa § 9 ods. 9 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 30.04.2018, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

21. Podľa § 9a ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli osobe, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávku vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy.

22. Podľa § 544 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda. Zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia. Ustanovenia o zmluvnej pokute sa použijú aj na pokutu určenú pre porušenie zmluvnej povinnosti právnym predpisom (penále).

23. Podľa § 879v Obč. z., konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

24. Podľa § 54a Obč. Z. v znení účinnom od 05.12.2018, premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel

25. Podľa § 100 ods. 1 prvá veta Obč. Z. v znení neskorších predpisov, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

26. Podľa § 101 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

27. Podľa § 103 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

28. Podľa § 122 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, prípadne koniec lehoty na jeho posledný deň. Ak posledný deň lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

29. Podľa § 53 ods. 9 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

30. Podľa § 565 Obč. Z. v znení neskorších predpisov, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

31. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

32. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

33. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

34. Súd nepovažoval za sporné medzi stranami žiadne skutkové tvrdenia, nakoľko žalovaná žiadne skutkové tvrdenia žalobcu účinne nepoprela. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že medzi stranami sporu (najmä) nie je sporné, že :

34.1 dňa 14.03.2016 uzavreli žalobca a žalovaná Zmluvu o úvere (žalobca nesprávne uvádza dátum 18.03.2016), predmetom ktorej bol úver vo výške 1 500 Eur, z ktorého žalovaná doposiaľ uhradila sumu 679,61 Eur;

34.2 nakoľko žalovaná napriek výzve a upozorneniu v zmysle § 53 ods. 9 Obč. Z. nesplácala svoje splátky riadne a včas, pre neuhradenú splátku č. 5 (splatnú 15.08.2016) žalobca úver k 11.12.2016 predčasne zosplatnil v súlade s čl. 10 Zmluvy o úvere;

34.3 žalobca a žalovaná v bode 11 ods. 11.1 (žalobca nesprávne uvádza bod 8 ods. 8.1) dojednali pre prípad omeškania žalovanej so splácaním (splátok resp. predčasne zosplateného úveru) zmluvnú pokutu v miere 0,04 % denne.

35. Sporné skutkové tvrdenia medzi stranami sporu neboli.

36. Súd vykonal dokazovanie Listinnými dôkazmi - Zmluvou o úvere, Splátkovým kalendárom k Zmluve o úvere; nepodpísanými Všeobecnými obchodnými podmienkami pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere; dokladom o poslaní platby 1 500 Eur žalovanej; prehľadom platieb od žalovanej ku dňu 17.11.2019; Oznámením o zosplatnení zo dňa 30.10.2016 s dokladom o odoslaní; Pokuso o zmier zo dňa 14.12.2016 a v zmysle § 295 CSP aj Prehľadom úrokových sadzieb za rok 2016 podľa webovej stránky NBS.

37. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter Zmluvy o úvere (§ 52 Obč. Z.) súd konštatuje, že nepopretie skutkových tvrdení žalobcu zo strany žalovanej nezbavuje súd povinnosti podrobiť predmetnú Zmluvu

o úvere kontrole (a) z hľadiska dodržania jej zákonných náležitostí v zmysle Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 9 a § 11) a ako aj (b) z hľadiska prípadných neprijateľných zmluvných podmienok. Súd je takisto povinný prihliadať na (c) absolútnu neplatnosť právnych úkonov aj z ostatných dôvodov (napr. podľa § 39 Obč. Z.) a na (d) zákonné následky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 Zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom s účinnosťou od 05.12.2018 je súd povinný ex offo prihliadať aj na premlčanie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy (§54a Obč. Z.), a to tak v prospech ako aj v neprospech veriteľa.

38. Po právnom posúdení veci a po vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že žalobe v prevažnej časti nie je možné vyhovieť.

39. Podľa dôvodovej správy (vo vzťahu k 54a Obč. Z.), pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Významom inštitútu premlčania nie je automatické oslobodenie dlžníka od plnenia záväzku. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). V tomto prípade sa vylučuje kondícia, t. j. v prípade dobrovoľného plnenia premlčaného dlhu dlžníkom sa prijaté plnenie nepovažuje za bezdôvodné obohatenie (§ 455 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie súdne konanie, exekučné konanie a rozhodcovské konanie. Nemožnosť vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy zohľadňuje dynamickosť spotrebiteľského prostredia a vedomie tohto rizika bude oprávnené motivovať veriteľov vymáhať svoje pohľadávky čo najskôr. Dôvodová správa k schválenému zákonu považuje za vymáhanie premlčaného práva nielen exekučné konanie, ale aj (základné) súdne konanie.

40. K rovnakému záveru dospelo dňa 20.03.2019 aj občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré konštatovalo, že „vzhľadom na to, že účelom novely OZ bolo, aby sa subjektívne majetkové práva zo spotrebiteľskej zmluvy po uplynutí premlčacej doby dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov, z povahy ktorých vyplýva, že ich nemožno vymáhať, potom bez ohľadu na to, že uvedené ustanovenie stiera rozdiel medzi premlčaním a preklúziou, súd by mal prihliadať na premlčanie uplatňovanej pohľadávky ex offo. Novela OZ sa vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa. Poukazujeme na prechodné ustanovenie § 879v OZ“.

41. Na rozdiel od protiústavného ustanovenia § 5b zák.č. 250/2007 Z.z., vychádza § 54a Obč. Z. z predpokladu, že súd prihliada (ex offo) na premlčanie nárokov nielen v neprospech veriteľa, ale aj v jeho prospech.

42. Žalobca v priebehu sporu opakovane tvrdil (č.l. 2 a 53), že k zosplatneniu úveru došlo pre omeškanie splátky č. 5, splatnej dňa 15.08.2016. Oprávnenie žalobcu zosplatniť úver bolo dojednané v bode 10.1 Zmluvy o úvere. Podľa bodu 5 Zmluvy o úvere boli splátky splatné k 15. Dňu v mesiaci. V zmysle § 103 Obč. Z. odo dňa splatnosti splátky č. 5, t.j. dňa 15.08.2016 začala plynúť trojročná premlčacia doba (§ 101 Obč. Z.), ktorej koniec pripadol v zmysle § 122 Obč. Z. na 15.08.2019 (štvrtok). Nakoľko bola žaloba podaná na súd (i) až dňa 22.10.2019, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby a (ii) za účinnosti § 54a Obč. Z., súd v zmysle citovaného ustanovenia § 54a Obč. Z., v spojení s § 103 Obč. Z. a § 879v Obč. Z. nemohol nárok žalobcovi na zaplatenie uplatnenej istiny s prísl. priznať a preto v tejto časti žalobu zamietol (výrok II.).

43. Na podporu správnosti svojho záveru o premlčaní nároku (§ 103 Obč. Z.) súd poukazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/42/2019-176 zo dňa 26.06.2019 a z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 41Co/69/2019-188 zo dňa 15.08.2019., v zmysle ktorých vyplýva, že „z ustanovenia § 103 druhá veta Obč. Z. je zrejme, že zákon viaže začiatok

premlčania na dátum zročnosti tej nesplatennej splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celá dlh (pozn. súdu - v predmetnej veci splátky splatnej 15.08.2016). V prípade, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu má dodávateľ povinnosť v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka čakať s uplatnením práva na predčasné zosplatenie úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, čo však nič nemení na skutočnosti, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade počíta odo dňa zročnosti omeškanej splátky. Je pravdou, že takouto právnou úpravou zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu o 3 mesiace, keďže prvé 3 mesiace omeškania dlžníka s danou splátkou dodávateľ nemôže zosplatiť celý dlh, pretože by tým porušil ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, avšak premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu ustanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne, ale len za predpokladu, že takto stanovená premlčacia doba je dostatočná na uplatnenie práv teda, že takýmto stanovením premlčacej doby nedôjde k znemožneniu, respektíve k podstatnému sťaženiu možnosti veriteľa uplatňovať svoje práva. Veriteľ mal dostatok času uplatniť svoj nárok na plnenie celého predčasne splateného dlhu na súde.

44. Na podporu svojich záverov súd ďalej poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn 4Co/410/2016 zo dňa 21.09.2017, v ktorom odvolací súd skonštatoval, že „V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka začína plynúť premlčacia doba pri využití práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka už splatnosťou nezaplatennej splátky a nie samotným vyhlásením mimoriadnej splatnosti, resp. doručením žalovanému (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Trojročná premlčacia doba v dôsledku zosplatenia preto neuplynula splatnosťou poslednej splátky, pre ktorú žalobca vyhlasoval mimoriadnu splatnosť, ale splatnosťou najstaršej omeškanej splátky, pre ktorú využíva veriteľ právo na zosplatenie. Pri využití práva na zosplatenie podľa § 565 Občianskeho zákonníka nemôže veriteľ ihneď pristúpiť po omeškaní splátky k zosplateniu, ale toto právo mu patrí až po tom, čo uplynie lehota troch mesiacov od nezaplatenia splátky. Túto lehotu poskytuje zákon spotrebiteľovi, aby si zaobstaral peňažné prostriedky na zaplatenie dlhovanej sumy a až po jej uplynutí nastáva strata výhody splátok. To však nemá vplyv na počiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá začína plynúť zročnosťou nesplnenej splátky.

45. Totožné závery vyplývajú taktiež aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/26/2017 zo dňa 28.06.2018, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/385/2016 zo dňa 04.10.2017, rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 9Co/40/2018 zo dňa 19.04.2018, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/668/2015 zo dňa 05.04.2017 a z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/211/2016 zo dňa 13.10.2016.

46. Súd zároveň konštatuje, že nebolo možné žalobcovi priznať ani nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z dlžnej istiny, ktoré v dôsledku nesplatenia istiny dlhu narastali a plynuli v čase, nakoľko počiatok plynutia premlčacej doby úrokov z omeškania je totožný s počiatkom plynutia premlčacej doby samotného peňažného dlhu, teda úroky z omeškania ako príslušenstvo pohľadávky zdieľajú právny osud samotnej (premlčanej) pohľadávky. V dôsledku omeškania dlžníka nevzniká medzi účastníkmi záväzkovo-právneho vzťahu nový vzťah (nové právo), ale dochádza len k zmene pôvodného vzťahu a to tak, že popri hlavnom záväzku (na zaplatenie istiny) je dlžník povinný zaplatiť veriteľovi aj vedľajší záväzok (úroky z omeškania). Nie je preto možné prijať záver, že za každý deň omeškania vzniká veriteľovi nové a nové právo na zaplatenie úrokov z omeškania a to až do splatenia istiny, pričom každé jednotlivé právo na úroky z omeškania by sa malo premlčovať osobitne v samostatnej 3-ročnej premlčacej dobe, nakoľko by sa tým poprela samotná podstata úrokov z omeškania ako príslušenstva hlavnej pohľadávky a tiež by sa tým popieral inštitút premlčania ako taký. Pre vznik povinnosti dlžníka platiť úroky z omeškania sú rozhodujúce okolnosti, ktoré nastali v dobe, keď došlo k omeškaniu so splnením dlhu. Najvyšší súd SR v rozsudku sp.zn. 1Cdo/157/2009 z 29.06.2010 dospel k rovnakému záveru, keď uviedol, že povinnosť platiť úroky z omeškania nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorázovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením záväzku a týmto dňom začína u tohto práva plynúť premlčacia doba a jej uplynutím sa právo premlčí ako celok. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd SR aj v rozsudkoch sp. zn. 5Sžf/40/2015, 5Sžf/52/2014 a 5Sžf/66/2014 a 4Co/222/2005 (z 27.03.2008). Taktiež k rovnakým záverom dospel napr. aj Krajský súd v Košiciach v uznesení sp.zn. 17CoE/1/2017 z 07.06.2017, keď uviedol, že najneskôr sa všetky úroky z omeškania premlčia spolu s pohľadávkou a iný výklad by mal za následok, že napriek premlčaniu práva na splnenie hlavného záväzku by bol dlžník prostredníctvom vedľajšieho záväzku na zaplatenie úrokov z omeškania po dobu časovo neobmedzenú donucovaný na plnenie hlavného záväzku, čím by sa negovali právne dôsledky vyplývajúce z inštitútu premlčania a súčasne by sa nerešpektoval jeden zo

základných princípov súkromného práva „bdelým patrí právo“. K podobným záverom dospel aj Krajský súd v Prešove v uznesení 23CoE/72/2012 z 21.03.2014, keď uviedol, že prijatie argumentácie, že nárok na úroky z omeškania prináleží veriteľovi 3 roky spätne pred podaním žaloby a to napriek premlčaniu istiny pohľadávky, by znamenalo, že vždy bude existovať „trojročný blok úrokov z omeškania“, ktorý by existoval izolovane a v podstate by bolo na vôli oprávneného, kedy by sa domáhal ich zaplatenia, pričom takáto „nadčasová“ povaha nie je právne udržateľná, nakoľko by znamenala nepostihnuteľnosť istej časti úrokov z omeškania inštitútom premlčania.

47. Súd žalobcovi takisto nepriznal ani uplatnený nárok v sume 90,50 Eur z titulu nákladov spojených s mimosúdny uplatnením pohľadávky. Súd v prvom rade konštatuje, že žalobca tento nárok v žalobe vôbec neodôvodnil (neuviedol, na základe akého právneho titulu tieto náklady požaduje) a k žalobe nepriložil žiadne dôkazy o tom, že by mu tieto náklady vznikli (ani len neodkázal na prílohy žaloby, navyše pokiaľ ide o Všeobecné obchodné podmienky, ak by sa tam aj tieto náklady uvádzali, nie sú podpísané). Podľa § 9 ods. 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať plnenia, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podľa § 9a ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, od spotrebiteľa nemožno požadovať úhradu nákladov vymáhania pohľadávky vo výške prevyšujúcej skutočné náklady, ktoré vznikli osobe, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. Dôkazy preukazujúce skutočne vynaložené náklady neboli žalobcom v spore predložené a preto aj v tejto časti súd žalobu zamietol (výrok II.).

48. Zvyšnú časť uplatneného nároku predstavovala zmluvná pokuta, ktorú si žalobca uplatnil od zosplatenia úveru (11.12.2016). Nebolo sporné, že úver bol predčasne zosplatený a ku dňu zosplatenia bola žalovaná v omeškaní s platením úveru. Nárok zo zmluvnej pokuty je samotnou pohľadávkou, pričom Občiansky zákonník na platné dojednanie vyžaduje písomnú formu, určenie výšky pokuty (alebo spôsobu jej určenia), pričom zmluvná pokuta predstavuje sankciu za porušenie zmluvnej povinnosti. Tieto formálne náležitosti zmluvná pokuta dojednaná v bode 11.1 Zmluvy o úvere spĺňa. Súd hodnotil dojednanie zmluvných strán aj v kontexte prípadných neprijateľných zmluvných podmienok (najmä § 53 ods. 4 písm. k) Obč. Z.), pričom súd nezistil, že dojednanie o zmluvnej pokute, vzhľadom na limitovanie je maximálnej výšky v súlade s § 3a ods. 1 Nariadenia Vlády SR a vzhľadom na výšku zabezpečovaného plnenia (istina 1 500 Eur) je v hrubom nepomere v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Podľa názoru súdu nič nebránilo žalovanej zmluvu nepodpísať, ak by so zmluvnou pokutou nesúhlasila. Súd teda dojednanie o zmluvnej pokute nevyhodnotil ako neplatné pre neprijateľnosť zmluvnej pokuty.

49. Žalobca si zmluvnú pokutu uplatnil v miere 0,04 % denne zo sumy 1 516,57 Eur, ktorá suma predstavovala súčet neuhradených splátok (vrátane úrokov). Súd však nepriznal predmetnú zmluvnú pokutu v celom rozsahu, ale (a) len z dlžnej istiny, pričom (b) zohľadnil čiastkové platby žalovanej, ktoré vykonala v prevažnej časti aj po zosplatení úveru - prevažná časť úhrad žalovanou bola v roku 2019, tak ako to vyplýva z listinného dôkazu na č. l. 13. Žalobca pritom pri uplatnení nárokov (zmluvná pokuta a úroky z omeškania) v žalobnom petite na jednotlivé čiastkové úhrady žalovanou aj po zosplatení úveru vôbec nerefletoval. Súčasne (c) súd nepriznal žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu po dni vyhlásenia rozsudku.

50. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že Zmluva o úvere je v časti týkajúcej sa výšky úrokov neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Obč. Z. a § 3 ods. 1 Obč. Z.). Nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Pri posúdení primeranosti dojedanej výšky úroku treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu, jeho pohnútky a účel, ktorý sledoval. Predovšetkým však treba porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. Zn. 1Cdo/57/2005, ZSP 35/2010). Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne nestanovia, do akej výšky je možné pri peňažnej pôžičke dojednať úroky, z tejto skutočnosti však nemožno vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke, nakoľko i tu platí ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností, vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov, nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Je nepochybné, že neprimerane vysoké úroky, dojednané pri peňažnej pôžičke sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlom správania a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku, a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. Pri dojednávaní

úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26.04. 2012). Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009).

51. V predmetnej veci súd zistil (č.l. 6 a č.l. 83), že výška dojednaných úrokov (22,96 %) bola takmer 3-násobkom priemernej (obvyklej) úrokovej miery v danom období (8,64 %) a teda v zmluve dojednaná výška úrokov podstatne a v rozpore s dobrými mravmi prevyšuje obvyklú výšku úrokov na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch.

52. Podporne súd poukazuje na v zásade konštantnú rozhodovaciu prax (najmä odvolacích) súdov, ktoré skonštatovali, že vo veciach tzv. nebankových subjektov sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky. Rozhodne nie však viac ako 100% oproti priemeru bank a musia sa zohľadniť aj osobitosti prípadu .... je neobhájiteľné viac ako stopercentné navýšenie ceny úveru oproti priemeru bánk. (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co 313/2010 z 9.11.2010, rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/112/2017, sp.zn. 17Co/26/2015, sp.zn. 3cO/105/2014, sp.zn. 3Co/151/2013, sp.zn. 3Co/151/2013, sp.zn. 17Co/26/2015, sp.zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011).

53. Aj keď výška dojednaných úrokov neprevyšuje maximálnu prípustnú výšku odplaty podľa § 53 ods. 6 Obč. Z. v spojení s § 1a Nariadenia Vlády SR, je potrebné rozlišovať pojem „úroky“ a pojem „odplata“, nakoľko pojem „odplata“ je podstatne širší ako pojem „úroky“. Odplatou sa v zmysle § 1 ods. 1 Nariadenia vlády rozumie nielen úrok, ale aj poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov (napr. náklady na doplnkové služby). Je teda logické, že tolerovaná výška „odplaty“ je vyššia ako tolerovaná miera samostatných „úrokov“, ako len jednej z viacerých zložiek „odplaty“. Rozpor s dobrými mravmi sa môže týkať aj plnenia, ktoré je v súlade s právnymi predpismi, a teda aj pokiaľ by takto dojednaný úrok bol v súlade s § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, môže byť v rozpore s dobrými mravmi (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23Co/276/2015 z 20.02.2017).

54. Súd v tejto súvislosti osobitne poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/276/2018 zo dňa 13.03.2019, v ktorom sa konštatuje, že: „Odplata za úver je vyjadrením skutočnej ceny spotrebiteľského úveru, zahŕňajúcej nielen úrok z úveru, ale aj všetky poplatky a akékoľvek náklady účtované veriteľom spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru..... Niet pochýb, že odplata je pojem širší než úrok z úveru. Úrok z úveru je iba jednou zo zložiek, ktorá vstupuje do výpočtu odplaty za úver (RPMN).“ ... „Právnym názorom, ako zastáva odvolací súd, sa riadil pri rozhodovaní aj okresný súd, keď úrokovú sadzbu dohodnutú medzi účastníkmi, ako jednu zo zložiek, ktorá síce vstupuje do výpočtu RPMN (odplaty za úver), hodnotil osobitne a to s prihliadnutím na Národnou bankou Slovenska zverejňované priemerné úrokové miery z úverov...“ Pripustiť výklad o úrokovej sadzbe a RPMN, aký zastáva žalobca, nie je správny, a vo svojej podstate by bolo možné ho hodnotiť ako obchádzanie zákona, či nekalú obchodnú prax veriteľa. Napr. v danom prípade by sa žalobca mohol uchýliť k úrokovej sadzbe až vo výške 45,7% ročne a podľa jeho názoru by stále išlo o sadzbu primeranú a prijateľnú, lebo je v zhodne, resp. neprevyšuje RPMN. Neuvádzať iné náklady pri výpočte RPMN ako úrokovú sadzbu, resp. nulovou hodnotou, môže byť zámer veriteľa, ktorý do úrokovej sadzby schováva aj ďalšie náklady s cieľom získať nezákonné výhody aj na úkor dlžníka - spotrebiteľa (napr. v prípade uplatňovania úroku z omeškania veriteľom z tzv. kapitalizovaných úrokov, kedy v úroku by mohli byť zahrnuté aj poplatky a iné náklady, ktoré ale úročiť úrokom z omeškania nemožno“).

55. Z uvedeného dôvodu preto súd priznal žalobcovi nárok na zmluvnú pokutu len z výšky neplatenj istiny úveru - ku dňu 11.12.2016 predstavovala neuhradená istina sumu 1 288,71 Eur a následne sa táto istina čiastkovými úhradami zo strany žalovanej (č.l. 13). ponížovala - súd na rozdiel od žalobcu teda zohľadnil aj príbežné čiastkové platby žalovanej po zosplatnení úveru. Zmluvnú pokutu súd nepriznal „až do zaplatenia“, ako žiadal žalobca, ale len do dňa vyhlásenia rozsudku (výrok I.) a to s poukazom na ust. § 217 ods. 2 CSP, ako aj na súdnu prax - napr. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Mcdo 12/2011 z 14.6.2012, Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 32Cdo/1432/2010 z 30.03.2011, Uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 23Cdo 4799/2010 z 26.4.2011 - v zmysle ktorej súdnej praxe zmluvnú pokutu nie je možné priznať do budúca, teda za obdobie po vyhlásení rozsudku, nakoľko zmluvná pokuta je samostatným nárokom (pohľadávkou) a nejde o opakujúce sa dávky ani splátky a ani o príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania). V časti uplatneného nároku na zmluvnú pokutu za obdobie po 29.05.2020 preto súd žalobu taktiež zamietol (výrok II.)

56. Pokiaľ ide o rozhodovanie o trovách konaniach, žalovaná mala v spore väčší pomerný úspech (žalobca si uplatnil v zásade 4 druhy nárokov - neuhradené splátky, úroky z omeškania, zmluvnú pokutu a náklady spojené s mimosúdnym uplatnením pohľadávky, z ktorých bol úspešný len v jednom nároku - na zmluvnú pokutu a aj to len čiastočne) a preto by jej v zmysle § 255 CSP mal prislúchať nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania (100%). Nakoľko však žalovanej preukázateľne v spore žiadne trovy nevznikli, súd jej v zmysle § 257 CSP nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (výrok III.). V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/14/2018 z 28.02.2018, podľa ktorého „ak podľa obsahu spisu strane žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP (procesná ekonómia) rozhodnúť tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.“

57. Záverom súd poukazuje na to, že žalobca žiadal pre prípad nedostavenia sa žalovanej na pojednávanie vydať rozsudok pre zmeškanie, čo v danom prípade, vzhľadom na spotrebiteľských charakter sporu (žalovaná je spotrebiteľom), v zmysle § 299 ods. 1 CSP nie je možné.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Zvolen, písomne v dvoch vyhotoveniach. Podľa § 362 CSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde, ktorým je Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a

dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.